

Kénósi regösélmény 2008. január 5. szombat délelőtt
(Fény-űzés)

A kihalt utcák csendben várnak évek óta, s az érkezőket befogadják.
Bényomozunk, mint férfiak.

Állunk a vén diófák övezte templom oldalában, mondjuk a strófákat.
Állsz a templom oldalában, mondd a strófákat,
fejedet a déli Napnak szegezed és néha kinyitod a szemedet.
(Magad sem hiszed, hogy végre itt vagy...)
Belenézel a nézhetetlen végtelenbe, a vakítóba.
Bele tudsz nézni! Engedi. Most, ma engedi, hisz barátként közeledsz.
Szikrázik, villózik, táncol, lebeg-libeg körülötted minden.
Süt a Nap.
Homlokodon is játszik („Ég a tűz, Szentiváni tűz...”).
Tél van, kicsit hideg, nem zavaró, hó, csend és béke.
Még-már a furulya is elhallgat. Nyula, rókák nem játszanak...
Állnak a társak, a cimborák körben. Benne, bennük állsz.
Varázs-idő, rövid-idő: össz-tűz!
Sziporka.
Porka havak..., Róma nagyon (kínosan) messze van.
Megérkeztél.

Aztán a botok: ahogyan próbálnak, igyekeznek ott fenn lassan-lassan
összeérni, összekapaszkodni, össze-kibékülni egymással.
Keresik, de olykor kerülük is egymást. Erdőben a fényt kereső fák.
Sosem állnak „jól”, szépen, katonás rendben, telepítetten.
Mert az borzalmas lenne.
(Borzalmas lenne?)
Csak kicsit kajlán, kajszán, csálén, ahogyan festeni is érdemes őket a
festőknek.
És átsüt, át-táncol rajtuk-köztük a fény, elvesztik tárgyiasságukat,
anyagaikat. Csak lebegnek. Micsoda fura lények!
Mintha szárnyak nőttek volna ki belőlük valahonnan.
Hová repülsz? Hová repültök?

S a láncok, csengők, kolompok, pergők! Aranyváros, Eldorádó.
Egy-két percnyi mennyország, csilingelő, csengő-bongó ezüst-
gazdagság.

Aztán mégis vége, kinyomozunk a faluból, irány Darány!
Surány, Horány.

Debrecen.

Csendben hagyjuk el a majdcsak kihalt falut, megilletődően, mint
szerelmesek egymást.

Sosem felejtünk.

Jég-utak: csúszkálunk, szó alig hallik. Ember sehol,
csak a néhány percre égi-lények, seregük magával.

És ha még egyszer arrafelé járnánk, megérkeznénk a málló falú
templom elé, levennénk újból süvegeinket és csak várnánk, várnánk,
mert várni jó és békeséges.

Mert várni érdemes.

Botjainkat újból az égre emelnénk.

A Fénybe be! Árnyék üzni..., szembe-sülni, tükörbe nézni. Egymást
keresni. Bort meginni.

Köszönés-köszöntésképpen.

Mert megérkezett már régesrég végleg. Felismerhetően már nekünk is.

A diófák ott lesznek-e még?

S lesz-e hó?

Porka.

*Kénósi regő 2008 január 5-én, délelőtt a Napban. Felejthetetlenül.
Mert azt is megadta az a Nagy Úristen. A teremptő.
A Debreceni Regösöknek. Legalább nekik.*

Debrecen, 2008. januárja

Buka László